75e jaargang. — No 120. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 8 October 1910.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEF, uitgever en eigenaar van 't blad.

De POSTRIJDER verschijnt elke dinsdags, donderdags en zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Abonnement :
Driemaal per week, 6 fr. per jaar.
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 8 OCTOBER 1910.

Onderwijs.

Geen Belgische provincie is zoo katholiek en christelijk als Limburg, en nergens zijn er zooveel katholieke scholen Welnu al de Limburgsche jongens die in 1910 moesten soldaat worden kunnen lezen en schrijven. Geene andere provincie heeft het zoo ver gebracht.

De officiëele cijfers bewijzen nog dat het arrondissement Charleroi een der slechtste is onder opzicht van onderwijs : er zijn daar veel meer militianen dan b. v. in de arrondissementen Turnhout, Maeseyck, Namen enz. Nu, het arrondissement Charleroi, is misschien het ongodsdienstige van geheel België.

In de provincie Henegouwen zijn de liberalen en socialisten sedert onheuglijke tijden baas en meester en de godsdienshaters zijn er in gelukt de menschen grootendeels ongodsdienstig te maken. De katholieken hebben daar niets te zeggen, en hun « domphoren » kan er geen dienst doen. Welnu, luistert : 't is in Henegouwen dat er in 1910 het meest militianen zijn die niet kunnen lezen en schrijven !

Verkeerde wereld.

Wij leven dan onder vele opzichten, in eene verkeerde wereld. Het vermaak, het spel en het verzet, dat uitsluitend zou moeten dienen, om de menschen van het kwade te bevrijden, om hunne gedachten van alle kwaad af te wenden, worden nu gebruikt om het kwaad te bevorderen en zelfs het slechtste kwaad, de onzedigheid.

De schouwburgen en al de andere plaatsen van vermaak, de letterkunde, de schilder- en de beeldhouwkunst, het werkt altemaal samen om het slechte te verheerlijken en voort te planten.

Dat is dus de verkeerde wereld, en 't is daarom ook, dat er veel verkeerd is in de huwelijken en huishoudens, in alle bedrijvigheden van het menschelijk leven, in vele standen zelfs, die het voorbeeld van het goede moesten geven en nu ook het kwade onder alle opzichten ten toon spreiden, zonder schaamte en eergevoel.

Op nog een ander gebied leven vele in eene verkeerde wereld, bijzonder door hunne verslaving aan de pracht. Hunne kinderen kleeden zij als poppen, zoodanig dat die kinderen niet vrij kunnen spelen en woelen. Hunne gezondheid lijdt er door, maar de ijdelheid der ouders is voldaan.

Die ouders zelve offeren alles op aan de pracht. Hebben zij een schoon en rijk gemeubeld huis, zij durven er geen gebruik van maken : het dient enkel nu en dan eens uit fierheid te toonen. Zij slijten hun leven in belemmering. Gelijk prachtig gekleede kinderen niet vrij zijn in hun spel en in hunne bewegingen, zoo slijten zij hun leven in het minst gerieflijke, in het minst aangename deel van hun prachtig huis.

Is dat niet verkeerd, ongerijmd en zot ?

Gemeenteraad van Tongeren.

Zitting van Woensdag 5 October 1910.

Tegenwoordig de HH. MEYERS, Burgemeester, DELVIGNE en MODAVE, schepenen, DECKERS, JACQUES, NEVEN, SCHAETZEN, VAN DEN BOSCH, VAN ORMELINGEN en ZEEGERS, leden.

M. DE BURGEMEESTER overhandigt aan M Hubert Tilissen de medalie van 3de klas en aan M. Joseph Meesen een diploma van eeremelding voor daden van moed en zelfopoffering. M. de Burgemeester wenscht beide moedige medeburgers geluk.

Het proces-verbaal der vorige zitting wordt gelezen. Er onstaat eene bespreking over dit proces-verbaal en na eene woordenwisseling tusschen verscheidene leden wordt het goedgekeurd.

M. VAN ORMELINGEN vraagt het woord voor eene ordemotie.

De tongersche neringdoeners, zegt hij, klagen te recht over de concurrentie der leurders die op de marktdagen, hunne koopwaren op de markt komen aanbieden. Deze koopwaren worden onder den prijs verkocht.

In 1906 op voorstel van den achtbaren Heer Deckers, werd er een reglement gestemd. Volgens mij, is dit reglement voldoende om onze medeburgers tegen de te groote concurrentie te beschermen. Ik verzoek het College zich te willen verzekeren of dit reglement nauwkeurig toegepast wordt.

M. DE BURGEMEESTER. — Het reglement in 1906 gestemd is uitmuntend.

Ik zal de kwestie doen onderzoeken en zal er, in eene aanstaande zitting verslag over mee deelen.

M. VANDEN BOSCH. — Zou de stad geene tafels van eenen meter vierkant kunnen doen maken, welke zij aan deze kooplieden zou verhuren ?

Heden beslaat hunne uitpakking eene te groote oppervlakte

M. NEVEN. — De vraag door M. Van Ormelingen gedaan is oud. Daags vóór eene kiezing, toen de liberalen de meerderheid hadden, heeft M. de Burgemeester eens ten zijnent verscheidene handelaars der stad ontboden en heeft hun beloofd, indien de liberalen vielen, deze concurrentie te doen ophouden. De katholieken zegepraalden tijdens deze kiezingen en nogtans werd er niets gedaan. Integendeel, de toestand verslechtte.

M. DE BURGEMEESTER. — Ik teeken hevig protest aan tegen de beweringen van M. Neven. Nooit, daags voor eene kiezing, heb ik, wie het ook zij, ten mijnent ontboden. Dit zijn middelen welke ik niet gebruik. Iedereen zou hetzelfde niet kunnen zeggen.

M. NEVEN. — Ja, ik bevestig het ; Gij zijt sterk daar in.

M. DE BURGEMEESTER. — Neen. Ziehier wat er gebeurd is. Men verkocht appelcienen en haringen. Ik zetelde met MM. Neven en Delvoie. Wij ontvingen brieven om tegen dit misbruik te protesteeren. Een liberaal stelde voor de haringen op den Beukenberg te gaan verkoopen. Men heeft zulk voorstel als eene zwanze aanzien. In 1906, twee jaren na de kiezingen, stelde M. Deckers voor het reglement van Thienen te stemmen. Dit werd gedeeltelijk gedaan. Ik protesteer dus tegen uwe bewering die onbezonnen is.

M. VAN ORMELINGEN.— Ik verwachtte mij niet op deze bespreking. Het reglement geeft voldoening, wij hebben dus iets gedaan. Ik verzoek het College te zien of het reglement toegepast wordt.

M. DE BURGEMEESTER antwoordt dat de liberalen in de kiezingen gevallen zijn op de kwestie van de belasting op het inkomen. Nooit, zegt spreker, ben ik voor mijnen plicht geweken. Ik heb de rechten van standgeld op de tooren en markten, tegen mijne politieke belangen verdedigd. Ik heb ten mijnent afvaardigingen ontvangen, doch heb er nooit ontboden.

Eens stelde M. Coart voor een standgeld op de leurders te heffen. De Deputatie heeft het reglement niet goedgekeurd, omdat zij de taks als te hoog aanzag.

M. DE BURGEMEESTER eindigt door te zeggen dat, in eene aanstaande zitting, het College verslag zal maken over het voorstel van M. Van Ormelingen.

De Raad gaat tot de dagorde over :

Verslag over het bestuur en den toestand der stadszaken, in uitvoering van artikel 72 der Gemeentewet.

M. DE BURGEMEESTER geeft lezing van het verslag.

Aeroclub Luik-Spa-Kiewit. — Aanvraag om eene belooning.

De Raad beslist eene medalie of schaal die overken aan den eersten luchtvlieger te schien onze stad zal vliegen.

Centrale van electriciteit. Benoeming van den inkasseerder.

M. NEVEN ontwikkelt zijn voorstel gedaan in de zitting van 30 September laatsleden. Hij zou dit werk willen zien verdeelen tusschen MM. Flacon en Jans.

M. MODAVE. — Dit voorstel kan niet verwezenlijkt worden. Onlangs is M. Jans orpasselijk geweest en M. Flacon, die hem verving, heeft mij verklaard dat een man alleen niet voldoende was om de stadswerken en de waterleiding na te zien.

M. VAN ORMELINGEN bestrijdt insgelijks het voorstel van M. Neven.

De twee hedendaags bestaande bestierders hebben werk genoeg. Nu werkt de waterleiding regelmatig. Den ganschen dag houdt M. Flacon er zich mede bezig. Indien gij hem gelast nog een nieuw werk te verrichten, zou hij er zich voorzeker niet van kunnen kwijten.

Na eene lange bespreking gaat men over tot de stemming op de volgende vraag : Is men van gedachte den dienst der werken bij dien der waterleiding te voegen ?

Verworpen door 6 katholieke stemmen tegen 4 liberale.

M. Schaetzen had de zitting moeten verlaten.

BUITENLAND.

Frankrijk.

AARDBEVING. — Een schok van aardbeving, die 5 seconden duurde en van het Oosten naar naar het Westen ging, is eergisterenavond, om 7 ure 20 gevoeld in de hooge valiei van Ustons-Ariège, een warensschrik verwekkend. Dezelfde schok is gevoeld te Luchon en te Cierp.

EENE AANRANDING IN VOLLEN DAG. — Dinsdag voormiddag, om 11 ure, werd op den Boulevard des Italiens, in het midden van Parijs, een geldomhaler door 3 kerels aangevallen, terwijl hij in een waterkloset stond. De 3 dieven ontrukten den man zijne brieventesch, inhoudende 26.000 fr. in geld en talrijke wissels op den « Credit Lyonnais », en namen de vlucht. Zij werden achtervolgd en twee hunner konden aangehouden worden. De derde, met den buit, ontsnapte. Men denkt dat hij met den trein naar Calais vertrokken is, om van daar naar Engeland scheen te gaan.

— EEN HAAI IN DE NOORD. — Men meldt, dat men ter hoogte van Calais een dezer vreesbijke zeemonsters gevangen heeft.

De bemanning der visschersloep n. 225 der haven van Calais heeft namelijk in hare netten een haai van 2 meters lengte gevangen.

De gevaarlijke visch is voor een winkelraam der stad tentoongesteld

Congo

VERSLAG. — In het jaarlijksch verslag over Congo, door den minister van Koloniën bereid om aan de Kamer voorgelegd te worden, komt het volgende voor :

Onze Kolonie telt een plaatselijk bestuur van 1937 beambten en bedienden ; de Congospoorweg, 190, en het bijzonder Katanga komiteit, 153.

Er worden gemiddeld 779 fr. pensioen verleend aan 553 gewezen bedienden ; deze pensioenen worden betaald uit het bijzonder fonds van 50 millioen, ter beschikking der Konings gesteld. Daarenboven is pensioen verleend aan 19 weduwen en behoeftige familieleden van afgestorvene kolonie-bedienden.

Er zijn thans in Congo 68 Europeesche magistraten, te weten : 45 Belgen, 9 Noorwegers, 9 Italianen, 2 Zwitsers, 1 Deen, 1 Rumenier en 1 Franschman.

Er bestaan zeven rechtbanken van eersten aanleg, namelijk te Boma, Leopoldstad, Coquilhatstad, Stanleystad, Niangare, Lusambo en Elisabethstad. Er zijn twee beroepsrechtbanken te Boma en te Elisabethstad. De kleine processen zijn overgelaten aan het oordeel der erkende inlandsche opperhoofden.

Het getal blanken, in Congo verblijvend, wordt geschat op ongeveer 3360, waaronder 1900 Belgen, 350 Engelschen, 208 Zweden, 163 Italianen, 167 Portugeezen en 123 Hollanders.

Uit de officieele statistieken blijkt dat de sterfte tusschen de blanken voortdurend vermindert ; in 1909 beliep zij nog slechts 3,25 t. h.

Er zijn thans vijf hoeven gesticht, waar de Belgische landbouwers eenen proeftijd kunnen doen ; er zijn reeds 32 kolonisten aangekomen. De Paters Benediktijnen zullen in Katanga eene abdij en eene modelhoeve stichten.

Er zijn thans in Katanga een honderdtal Belgische kolonisten, het personeel van den staatsdienst en der groote maatschappijen niet in begrepen.

De binnenlandsche politieke toestand in Congo is zeer bevredigend. Er werden door de troepen 28 expeditie ingericht, waarvan 17 zonder strijd afliepen ; voor de 11 anderen moesten de wapens gebruikt worden, evenwel zonder erge gevolgen. Er ontstonden opstanden, maar de oproerlingen hebben zich allen onderworpen. In het geheel telden de Congoleesche troepen 4 dooden en 10 gekwetsten ; van de inboorlingen werden er 25 gedood en omtrent evenveel gekwetst.

Het getal militaire en andere staatsposten beloopt thans 3/4

Er zijn 1727 erkende opperhoofden, die eene jaarwedde ontvangen en dus staatsambtenaren zijn.

In 1909 werd de openbare macht in Congo van 13,981 manschappen op 16,333 gebracht, en het policiekorps in Katanga van 700 op 1900. De compagnie van het Ladogebied is afgeschaft en de bezettingstroepen der Kivu-streken zijn van 1430 tot 750 manschappen verminderd.

Dank aan de betalingen in geld, moeten er voor de werken van openbaar nut geene dienstplichtige arbeiders meer aangeworven worden Er zijn er nog enkel 118 voor den automobielweg in Oewellé en 933 voor den spoorweg naar de Groote Meeren. Er lieden zich genoeg vrijwillige werklieden aan.

Het loon der zwarte werklieden is gebracht op 4 fr. 50 per maand, buiten de kleeding, voedsel en slaping. In de houtstapels bedraagt het loon 6 fr. Het loon der zwarte ambachtslieden is met de helft vermeerderd.

De scholen, door de katholieke missionnarissen gesticht, worden reeds door meer dan 15.000 kinderen bezocht. De kloostersusters hebben nu ook huishoudscholen geopend.

Engeland

EENE SLANGENBEET. — Dezer dagen kreeg de Londensche diergaarde eene bezending slangen. Daaronder was een groene boomslang uit West-Afrika, door de inboorlingen aldaar mambra genoemd. De slangenknecht, die de zending uitpakte, werd door het giftige dier in den vinger gebeten. Hij brak het beest, dat bleef hangen, met een potlood den bek open, gaf zich bij den beet een prik met een naald en zoog de wond uit.

Daarna dronk hij eene flinke hoeveelheid whisky. Spoedig voelde hij de werking van het gif. Het kostte hem moeite om te gaan, maar hij dwong er zich toe om zijn bloed gaande te houden. Het werd hem wonderlijk om de oogen en zijn huid werd zoo pijnlijk, dat hij ze nauwelijks kon aanraken. Nadat hij twee ure in beweging was gebleven, namen de verschijnselen af. Maar nog voelt hij in den nek eenige stijfheid. De mambra is eene week na hare aankomst gestorven.

De knecht, die nu veertig jaren in de diergaarde met slangen omgaat, heet, behalve dezen keer, nooit eene ernstige slangenbeet gehad. Hij rekent daartoe niet, dat een groote python hem eens in het been heeft gebeten. De lidteekens van de tanden van het monster draagt de knecht nog.

Revolutie te Lissabon in Portugal.

Nadere bijzonderheden.

Dinsdag namiddag werd plotseling 't gerucht verspreidt dat erge gebeurtenissen te Lissabon waren voorgevallen.

Een later bericht meldde dat opeens eene muiterij in de hoofdstad was ontstaan, en dat de republikeinen in eenen reuzenstoet de stad doortrokkend, eenen aanslag hadden gewaagd op het koninklijk paleis, terwijl andere opstandelingen alle telegrafische en telefonische gemeenschap doorsneden ; alleen de gemeenschap met Londen bleef bestaan.

Het is aldus dat men in het buitenland vernomen heeft, woensdag morgend, om 2 ure, wat er in Portugal is gebeurd.

Een radiogram van S° Marie-sur-Mer (Cap Blanco) van dinsdag 9 ure 20 m. meldde : « De revolutie is uitgebroken. De toegang tot Lissabon is verboden. Om 2 ure, dinsdag namiddag, is het bombardement begonnen van het koninklijk paleis door de oorlogschepen.

Een groot deel van het leger en gansch het leger ter zee, heeft zich bij de revolutionnairs aangesloten. Onmogelijk nadere inlichtingen te geven.

LATERE BERICHTEN.

Uit Porto wordt geseind, dat de republikeinen die zich meester gemaakt hebben van het koninklijk paleis, de nationale vlag hebben neergehaald en die vervangen hebben door de republikeinsche vlag « groen en blauw ».

Op al de openbare gebouwen wappert de oproerige vlag.

Uit Londen wordt gemeld dat niemand een oproer voorzag ; alles was rustig. Maandag was het koninklijk paleis nog volkomen in feest ter gelegenheid der ontvangst van den president van Brazilië.

Te Londen is het bericht ontvangen dat koning Manuel en koningin Amelia gevlucht zijn op het schip Sao Paolo, dat den president van Brazilië aanbracht.

Tot nog toe is die tijding niet bevestigd, evenmin als diegene der gevangenneming van den koning.

Portugeesche personen, die goed op de hoogte zijn van den politieken toestand in hun land, verzekeren dat, sinds 1 februari 1908, dag waarop de koning en de erfprins lafhartig werden vermoord, de samenzwering onophoudend werd voortgezet.

Uit Londen wordt verzekerd dat de republikeinen op het oogenblik nog steeds vechten in de straten van Lissabon. Al de kazernen en het fort gelegen ten westen der hoofdstad, zijn in handen der republikeinen.

Uit Gibraltar wordt gemeld, dat twee groote Engelsche oorlogspanserschepen die stad hebben verlaten en naar Lissabon zijn gestevend.

KONING MANUEL.

De Londensche bladen kondigen telegrammen af, meldend dat koning Manuel in zekerheid is op een Engelsch schip, dat waarschijnlijk op weg is naar Londen.

De koningin is te Cintra gebleven, daar het in die streek rustig is.

TE LISSABON.

Twee artillerie-regimenten zijn in opstand en een derde wordt door de republikeinen aangezet, hetzelfde te doen.

De revolutionnaire beweging zou dinsdag, na middernacht, begonnen zijn, omdat de republikeinen van de soldaten den maandag avond de zekerheid ontvingen dat ze voor de republiek waren.

Het gerucht wordt verspreid dat 8000 gewapende boeren te Lissabon binnen gedrongen zijn.

Italië en Spanje hebben ook oorlogschepen naar Lissabon gestuurd, zoodra die regeeringen het oproer vernamen.

DE REPUBLIEK

is uitgeroepen en men kondigt reeds de vorming van een voorloopig gouvernement aan,

Woensdag zou de Koning die tijding te Mafra waar hij zich bevond, ontvangen hebben.

DE SCHEPEN.

De Spaansche bladen kondigen het nieuws af dat de revolutionnairen verboden hebben dat vreemde schepen de haven binnenvaren en alle vertrek weerhouden.

DE OORZAKEN VAN HET GEBEURDE.

Het *Journal des Débats* schrijft dat de ware oorzaak der rampvolle gebeurtenis, welke Lissabon en geheel Portugal teistert, te vinden is in de anarchie, welke de Portugeesche natie, sedert meer dan een geslacht, opvreet.

Indien Manuel II van den troon van Portugal geworpen wordt, dan is het vooral de schuld der mannen, die aan het hoofd zijn, van hen, die al de voordeelen van het bewind genoten.

WAT HET OPROER HEEFT BESPOEDIGD.

Een hooggeplaatste Portugees verteldeWoensdag aan eenen Brusselschen journalist :

De republikeinen hebben met verkropte woede gezien, dat de kiezing van een aantal hunner aanhangers verbroken is geworden door de regeering en gewijzigd is ten voordeele der monarchisten.

De willekeurige handelwijs der regeering, die geldige kiezingen verbroken heeft ten nadeele der republikeinen, heeft het vuur aan dezen toorn gestoken en de uitbarsting van het oproer bespoedigd.

KONING MANUEL.

Koning Manuel is geboren op 15 November 1889, hij was niet voor den troon bestemd en kreeg dus eene meer vrije dan politieke opvoeding en hij kon vrijen loop geven aan zijne neigingen voor de muziek en de kunst. Toen zijnen broeder van Eduard VII de orde van den Kousenband kreeg, zegde hij : Mijn broeder is verrukt over die onderscheiding. Goed, hij mag zijne politieke eerzucht hebben, maar ik zou liever een orkest besturen.

Die neiging had hij van zijnen grootvader, koning Dom Luiz, en vroeg reeds beminde hij Beethoven, Bach, Gounod en andere toonkunstenaars. De tijd die hij niet aan de piano doorbracht, besteedde hij aan lezingen, vooral reisverhalen. Men had een zeeman van hem willen maken, maar hij kon zich diet aan de zee gewennen.

Al degenen die hem kennen zeggen dat hij vast van karakter is, eenvoudig van doenwijze en steeds van goede luim.

Hij is weinig spraakzaam en blijft soms lang zonder iets te zeggen. Wanneer de etikette hem toelaat zijne gesprekgenooten te kiezen, zoekt hij overal de geleerden. Van de hofceremoniën hield hij niet. Toch heeft hij een groot waardigheidsgevoel.

In 1903 deed hij met zijnen broeder eene groote reis naar Griekenland, Egypte, Constantinopel en Palestina. Op 15-jarigen leeftijd trad hij in de Polytechnische school van Lissabon, waar hij drie jaar studeerde en een levendig verstand aan den dag legde. Toen hij den troon beklom betwijfelde men zijne politieke bekwaamheden, maar men was spoedig gerust gesteld. Hij voerde groote besparingen in op de hofhouding. Hij heeft gedaan wat hij kon om de vijandige elementen in Portugal te verzoenen, maar hij was te jong om een zoo moeilijken toestand meester te worden.

DE REPUBLIEK STAAT VAST IN PORTUGAL.

Lissabon.

De nieuwe ministers hebben bezit genomen van hunne ministeries en de beambten zijn meest allen teruggekeerd aan het werk. De bank- en handelshuizen zijn allen heropend.

De minister van buitenlandsche zaken bracht een bezoek aan maarschalk Hermes da Fonseca aan boord der *São Paulo*.

Porto.

De republiek is zonder verzet uitgeroepen in geheel het land.

Te Porto ontmoette de proclamatie een geestdriftig onthaal.

De divisie-generaal opperbevelhebber te

DE VERDWENEN
Millionnair

[34de vervolg]

Op de tafel, in Muriel's nabijheid, lag een geopend telegram. Onwillekeurig wierp het meisje er een blik in en dat scheen haar kracht te geven.

— Daar is uw gevangene ! riep mevrouw Mainwarring uit. Houdt haar aan !

— Haar aanhouden ! zegde de policieman, op wien de schoonheid en de wanhoop van Muriel een diepen indruk hadden gemaakt. Wat heeft ze dan gedaan ?

— Ik beschuldig haar, gilde de weduwe, om toch maar door het heele huis gehoord te worden, van vadermoord.

Muriel ontroerde weer hevig en moest zich aan haar stoel vasthouden om niet te vallen. De laatste maal, dat zij haar stiefmoeder had gezien, had de kwaadaardige vrouw dezelfde woorden gesproken.

— Dat meisje ? Zijt ge daar wel zeker van, mevrouw ?

— Nu genoeg gekletst ! viel de weduwe hem in de rede, doe uw plicht !

Dat was nu niet de toon, waarmede men Bolton in een goede stemming kon brengen. Hij bracht de borst vooruit en antwoordde :

— Ik ken mijn plicht, mevrouw, en het is niet noodig dat ge er mij aan herinnert.

Daarop zich tot Muriel wendend, zegde hij :

— Mejufvrouw, ik ben tot mijn leedwezen genoodzaakt...

Voordat hij den zin ten einde had kunnen brengen, was Muriel op hem toegesneld, had haar hand op zijn arm gelegd en uitgeroepen :

— Geloof mij, mijnheer, 't is een dwaling ! Men heeft mij van den moord op mijn vader verdacht — bij deze woorden kwamen haar de tranen in de oogen — maar 't gehouden onderzoek heeft aan het licht gebracht, dat ik niet de schuldige ben. Hoe kan ik... ?

Een brutaal lachen klonk van de lippen der weduwe.

— Muriel vervolgde :

— Dat telegram.... Kent ge mijnheer Shore ?

— Detective te Londen ?

— Ja, ja ! Ge kent hem ?... Welnu, hij is het, die mij dat telegram heeft gestuurd. Lees het.

De agent las, veegde zich het voorhoofd ten derder male af, schudde het hoofd en zegde :

— Het lijkt mij betrouwbaar. Hawk Shore is een man, die geen gekheid maakt, maar gij begrijpt wel, ik heb mijn plicht te doen...

— O ! mijnheer, riep Muriel uit, wilt ge mij gevangen nemen, mij door de stad brengen onder geleide ?

— Waarlijk, mejufvrouw, het is niet met mijn wil, antwoordde de agent met een stem, waarin duidelijk innig medelijden klonk met den toestand, waarin het meisje gebracht was, maar wat kan ik er aan doen ? Er is een bevel tot inhechtenisneming tegen u uitgevaardigd, dus is het mijn plicht u aan te houden... Het is werkelijk noodzakelijk voor mij en, als ik het niet deed, was ik mijn baantje kwijt.

— Maar dat telegram... Van Londen...

— Juist, mejufvrouw, dat zal wel goed zijn, dus ge behoeft u niet angstig er over te maken. Maar zoolang ik geen tegenbevel heb, moet ik u meenemen, omdat het telegram van mijnheer Shore niet officieel is.

— Mag ik het telegram zien ? vroeg mevrouw Mainwarring.

— Neen, mevrouw, antwoordde Bolton.

Die twee woorden werden met nadruk uitgesproken en het scheen hem genoegen te doen iets aan die vrouw te kunnen weigeren. In zijn eenvoud begreep de man, dat haat bij de weduwe van Mainwarring in hoofdzaak de drijfveer was, die haar aldus deed handelen.

Bolton vouwde het telegram op, stelde het Muriel ter hand en voegde er bij :

— Hier, mejufvrouw, dat is uw persoonlijk eigendom en niemand anders dan gij heeft het recht het aan te raken.

Muriel beefde van het hoofd tot de voeten. Haar blik ging van Bolton naar haar stiefmoeder en van deze weer naar Bolton. Tranen rolden uit haar schoone oogen.

— Wat moet ik doen ? snikte zij.

— Pak het noodige bijeen, antwoordde de agent en volg mij dan maar op een afstand naar het bureel. Ik heb wel zooveel vertrouwen in u, voegde hij er glimlachend bij, dat ik niet bang ben voor ontsnapping, wat trouwens wel van andere zijde zou beleid worden.

Bij de laatste woorden wierp hij een grimmigen blik op zijn lastgeefster.

— Moet ik dadelijk mee ? vroeg Muriel.

— O ! als het noodig is, kan ik nog wel een paar minuten wachten, jufvrouw. Het is niet mijn plan u mee te sleepen. Als mijn overste hier was zou...

Hij was onder het spreken van die woorden naar het venster gelopen en viel toen ineens zichzelf in de rede :

— Neen, maar, daar is hij juist !

Een inspecteur van policie kwam de straat in, kijkend alsof hij iemand zocht, Bolton schoof het raam op en floot op zijn signaalfluit. Verrast hief de meerdere het hoofd op en kwam op n° 30 aan. Bolton wachtte den inspecteur boven aan de trap op.

— Een moordzaak, mijnheer, zegde de agent kortaf.

— Wat ?... Wat zegt ge daar ?

— Een moordzaak ! Ik ben aangeroepen om een hier wonende jonge dame aan te houden.

— Schoon ! (De inspecteur was ook al een ijverig man, die bevordering voorstond.) Wat voor moord ? Wat is het voor een geschiedenis ?

— Vadermoord ! riep mevrouw Mainwarring uit, die intusschen naderbij was gekomen.

— Heet ze soms Muriel Mainwarring ? vroeg de inspecteur.

— Ja, zoo is de naam, antwoordde de stiefmoeder haastig.

De inspecteur scheen in erge mate teleurgesteld. Hij wendde zich tot den agent met de woorden :

— Maar Bolton, hebt ge mij daarvoor nu hier laten komen ? Ge kunt gaan, mijn jongen, en de jonge dame met rust laten. Wij hebben een telegram uit Londen ontvangen, dat het bevel tot inhechtenisneming intrekt. Dat meisje is niet meer schuldig aan den moord op haar vader dan gij.

Die woorden hadden op ieder der personen een verschillende uitwerking De weduwe Mainwarring werd groen van woede, daar zij haar slachtoffer nu zag ontglippen aan haar roofvogelklauwen. Zij gilde :

— Zij onschuldig ? Onmogelijk !... Onmogelijk !

Muriel bracht de handen aan het hart en zuchtte :

— Dank u, mijn God !

John Bolton wischte zich voor de vierde maal het zweet van het voorhoofd en zegde :

— Gelukkig voor het arme kind !

Op dat oogenblik werd de buitendeur die door de komst van den inspecteur was blijven aanstaan, wijd geopend en naar binnen traden Irving Carterbilt en Hawk Shore.....

XXXVII

MURIEL'S ANTWOORD

Werktuiglijk snelde Muriel den millionnair met uitgestoken handen tegemoet en hij greep die handjes en hield ze eenige oogenblikken in de zijne geklemd. Toen, zonder zich te storen aan de aanwezigheid van de anderen, trok hij het jonge meisje aan zijn borst.

— Wij komen gelukkig niet te laat, zegde hij. Ik gevoel mij hierover innig gelukkig.

Zij las inderdaad het geluk in zijn oogen en ... ook liefde.

— Vrees niets meer, zegde hij. Alles is opgehelderd ; gerecht en policie zijn van alles op de hoogte. Vanaf dit oogenblik zijt gij even vrij, als ge het voor dezen geweest zijt.

Muriel boog het hoofd ; tevens trachtte zij de snikken terug te houden, die in haar opwelden en Carterbilt drukte haar hoofd teeder tegen zich aan.

— Houdt u kalm, vervolgde hij. Ge behoeft u nergens meer ongerust over te maken. Er bestaat zelfs niet meer het geringste vermoeden tegen u.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u stoor, zegde de inspecteur van policie, maar, daar wij het ook pas vernomen hebben, mag ik zeker wel aan u vragen hoe het u zoo spoedig bekend is ?

Als eenig antwoord haalde Carterbilt een visietkaartje uit zijn portefeuille en stelde het den inspecteur ter hand.

De uitwerking was verrassend —wat gewoonlijk het geval is, als millionnairs hun kaartjes toonen.

— Ik vraag u wel verschooning, zegde de inspecteur. (Alsof er iets te verontschuldigen was). Ik wist niet... Maar alles is nu in orde... Ik ben er wanhopend over, dat de agent, die nog niets van de order tot intrekken wist, juist hier moest...

— Geen complimenten, mijnheer de inspecteur, viel Carterbilt hem in de rede. Uw ondergeschikte heeft zijn plicht gedaan. Ik onderstel evenwel, dat nu alles is afgeloopen ?

— Zeker, mijnheer, we hebben hier niets meer te maken.

Hij begaf zich naar de deur, gevolgd door Bolton, maar voor zij zoover waren, riep de weduwe Mainwarring uit, bleek van woede :

— Een oogenblik ! Alvorens gij vertrekt, moet ik u wat zeggen. Gij zegt, dat het bevel tot inhechtenisneming is ingetrokken. God weet waarom, maar ik weet, dat die meid haar vader vermoord heeft en daarom dien ik een aanklacht tegen haar in !

Muriel ontstelde opnieuw. Carterbilt nam echter haar hoofd in zijn handen en zegde :

— Vrees niets, mijn kind. Bemoei u niet met die vrouw.

— En de beschuldiging van diefstal is niet ingetrokken, vervolgde de weduwe. Ja, er is voor een bedrag van twintig duizend pond juweelen gestolen, nadat men mijn echtgenoot vermoord heeft en op het oogenblik, waarop die ellendige (zij wees hierbij op haar stiefdochter) het huis verliet. Waar zijn zij ? Waar zijn zij ? Waar zijn zij ?

De stem van de helleveeg klonk schriller, scherper naarmate zij de woorden herhaalde.

— Maak maar niet zoo'n lawaai over die juweelen, zegde Carterbilt op kalmen toon. Ze zijn in mijn bezit.

Nu was het de beurt van de policie-beambten om te ontstellen. Een nauwkeurige beschrijving van de gestolen diamanten was overal beloonzonden en op de ontdekking was een groote belooning gesteld.

De kalmte, waarmede Carterbilt sprak, had zelfs Muriel verbaasd. Hij vervolgde :

— Ja, die juweelen zijn bij mij, op Hall en ik keer er vanavond weer terug.

Daarop zich tot de weduwe Mainwarring wendend, ging hij voort :

— Als ge morgen op Hall komt, met stukken, die uw eigendomsrecht bewijzen, zal ik u de kostbaarheden ter hand stellen.

— Maar .. maar... hoe zijt gij in het bezit van de diamanten gekomen ? vroeg de vrouw.

De wijze, waarop de millionnair haar antwoordde, deed haar de lust tot verder vragen vergaan, want met zijn gebiedende, ijskoude stem sprak hij :

— Daarmede hebt ge u niet te bemoeien. Het eenige, wat u te doen staat, is uw recht te bewijzen. Morgen middag zal ik u op Hall verwachten. Ge kunt zelf komen of een ander zenden, juist als ge wilt. En nu wilde ik zeggen, dat wij ons hier ten huize van mejufvrouw Muriel Mainwarring bevinden en dat ik u dus verzoek heen te gaan.

De weduwe aarzelde en wilde heftig antwoorden, maar Carterbilt zegde :

— Breng mij er niet toe, mevrouw, iets te doen wat ik nog nooit gedaan heb, de hand aan een vrouw te slaan.

De policiebeambten zagen haar aan, alsof zij maar al te gaarne doen wilden, wat Carterbilt van plan was. De stiefmoeder wierp op de aanwezigen nog een blik als een tijgerin en verliet toen het vertrek, dreigende den volgenden dag naar Hall te zullen komen, maar in gezelschap van policie.

— Heel goed, antwoordde Carterbilt, dan zal ik voor een detective zorgen. Hier, deze heer is het en zal er zeker zijn.

— Ik ken hem al ! riep de weduwe, op den drempel der deur staande, ik ken hem maar al te goed en zal hem niet vergeten.

(*'t Vervolgt.*)